

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla az Urbánné dr. Csató Julianna pártfogó ügyvéd (1165 Budapest, Linda tér 8.) által képviselt I.rendű felperes neve I. rendű és II.rendű felperes neve II. rendű felpereseknek (mindketten **I-II. rendű felperes címe**) - a dr. Pátzay János jogtanácsos (1033 Budapest, Fő tér 1.) által képviselt Budapest-Főváros III. Kerület Óbuda-Békásmegyer Önkormányzata (1033 Budapest, Fő tér 1.) alperes ellen kártérítés iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2007. január 4. napján meghozott 5.P.630.631/2003/26. szám alatti ítélete ellen a felperesek részéről 28. sorszám alatt benyújtott és 29. sorszám alatt indokolt fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya és a kereseti illeték viselése vonatkozásában helybenhagyja.

Urbánné dr. Csató Julianna elsőfokú eljárásban felmerült pártfogó ügyvédi díját 14.400 (tizennégyezer-négyszáz) forintba leszállítja, melyből 12.000 (tizenkettőezer) forint munkadíj és 2400 (kettőezer-négyszáz) forint áfa.

A pártfogó ügyvéd díját a másodfokú eljárásban kifejtett tevékenysége ellenében 7200 (hétezer-kettőszáz) forintban állapítja meg, melyből 6000 (hatezer) forint munkadíj és 1200 (ezerkettőszáz) forint áfa.

Felhívja a Fővárosi Ítéltábla Gazdasági Hivatalát, hogy a másodfokú eljárásban felmerült pártfogó ügyvédi díjat jelen ítélet alapján utalja ki a pártfogó ügyvédnek (1165 Budapest, Linda tér 8.).

A le nem rótt fellebbezési illetéket és a pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesek 23. sorszám alatti keresetpontosításuk szerint 7.417.400 forint kártérítés és ezen összegnek 1995-től (közelebbről meg nem határozott időponttól) a kifizetésig járó kamata megfizetésére kérték kötelezni az alperest.

Előadták, hogy 1983. év végéig a Budapest, A. utca alatti ingatlan haszonbérleti voltak. Tartós használatra vonatkozó igényüket ezen telekre már 1982. szeptember 1-jén bejelentették, ennek ellenére azt mégis harmadik személynek adták, megsértve ezzel jóhiszeműen szerzett jogaikat. A Fővárosi Tanács végül 1986-ban intézkedett és az alperesi jogelődöt hívta fel arra, hogy a Budapest, B. utca alatti telket tartós használatra utalja ki a felpereseknek 1981. évi áron, kárpótlásként. Ezzel megelégedve az ügyet lezártak tekintették volna, de a szerződéskötéskor kiderült, hogy csak 1/2 tulajdoni hányadot adnak tartós használatukba, továbbá 1981. évi árként nekik dupla árat állapítottak meg másokéhoz képest. Végül 1987. szeptember 30-án a fél telekre kötöttek tartós használati szerződést. Ők azonban valójában - a szerződéskötéskor hatályos jogszabályok szerint - a telekre tulajdonjogot szereztek; ezt az alperes köteles lett volna rendezni és a telekkönyvi bejegyzést vételre módosíttatni. Ez nem történt meg, sőt 2002-ben jogerős határozattal visszavonták a telekre vonatkozó használati engedélyüket arra hivatkozással, hogy beépítési kötelezettségüknek nem tettek eleget. Ez azért jogellenes, mert éppen az alperes akadályozta a felperesi építkezést folyamatosan elkövetett törvénysértéseivel. A telekspekulációs ügyből származó károkat kívánják érvényesíteni.

A felperesek szerint kár amiatt érte őket, hogy nem tudtak építkezni a perbeli telekre tekintettel arra, hogy annak a másik felét is ki kellett volna számukra utalnia az alperesi jogelődnek, mivel erre őt a Fővárosi Tanács határozata utasította. Ennek ellenére a kiutalásra az egész ingatlan vonatkozásában nem került sor, az alperesi jogelőd így mulasztással okozott kárt. Károkozó magatartásnak minősül továbbá maga a diszkrimináció, miszerint ebben az időben az alperesi jogelőd más személyekkel már adásvételi szerződést kötött, illetve az, hogy olyan jogszabályok alapján kötöttek velük tartós használati szerződést, amit a szerződéskötéskor már hatályon kívül helyeztek. Sérelmezték jelen perben is, hogy a B. utcai ingatlannak csak a felét kapták meg és arra csak ikerház építhető.

A felperesek előadták: az illetékes polgármesteri hivatalok ellen általuk korábban indított perben a Legfelsőbb Bíróság igényeiket már jogerősen elutasította, de szerintük a Legfelsőbb Bíróság ezen ügyben született részítése törvénysértő, tehát semmis, mert nem hozhatott volna a bíróság ellentétes ítéletet egy 1983-ban birtokháborítási ügyben született ítélettel. (Ebben a felperesek keresetének helyt adtak.)

A tartós használati jog visszavonására vonatkozó közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata érdekében indult perben hozott ítélet is - álláspontjuk szerint - jogilag megalapozatlan, mert téves az a megállapítása, hogy a bíróságnak nem kellett vizsgálnia, hogy a beépítési kötelezettség teljesítésére miért nem került sor, maga a tény, hogy ez elmaradt, megalapozza a visszavonás jogát.

Az elsőfokú eljárás utolsó tárgyalásán a felperesek akként foglalták össze keresetük lényegét, hogy az alperes károkozó magatartása abban áll, hogy nem tulajdonul adta a felperesek részére a **B.** utcai ingatlant. Keresetük jogalapjaként pedig a Ptk. 339. § (1) bekezdésére utaltak.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte vitatva annak jogalapját és összecszerűségét is.

Álláspontja szerint a Ptk. 339. § (1) bekezdésben szabályozott együttes feltételek nem bizonyítottak, az alperes jogellenes, felróható magatartást nem tanúsított. Azt nem vitatta, hogy a szerződéskötés időpontjában a megállapodásban hivatkozott 16/1983. (X. 16.) ÉVM-BM-IM rendelet már hatályát veszítette, azonban a földről szóló 1987. évi I. törvény 70. § (1) bekezdése, valamint a végrehajtására kiadott 26/1987. számú rendelet 103. § (1) bekezdése a folyamatban levő ügyekben a korábban hatályban volt szabályok alkalmazását írta elő. Emiatt az alperes jogszerűen járt el, amikor a felperesekkel a korábban hatályos rendelet szerint kötött szerződést, a felperesek ugyanis még 1987. szeptember 1-jét megelőzően jelentették be igényüket a **B.** utcai ingatlanra. Megjegyezte, hogy 1987. szeptember 1. napját követően is lehetőség volt tartós földhasználatba adásra a Földtörvény 70. § (4) bekezdése alapján, így a adásvételi szerződés megkötésére az alperes még abban az esetben sem lett volna köteles, ha az újonnan hatályba lépett szabályok szerint kellett volna eljárnia.

Utalt arra, hogy a Legfelsőbb Bíróság Pf.21.760/1996. számú részítéletével jogerősen megállapította, hogy az alperes jogelődje a **B.** utcai ingatlan kiutalása körében kellő gondossággal járt el, méltányosságból juttatta a felperesek részére ezt a telket, így a felperesek azon hivatkozása, hogy a tartós használatba adott terület további 1/2 részére is jogszerűen igényt támaszthattak volna, téves, másrészt ítélt dolog.

Előadta azt is, hogy a kártérítési felelősség esetleges fennállása esetén is a felperesek kártérítési igénye a Ptk. 324. § (1) bekezdése alapján elévült, mert a kár legkésőbb a szerződéskötés időpontjában, 1987. szeptember 30. napján bekövetkezett.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. A pártfogó ügyvéd díját 200.000 forintban állapította meg, melynek kiutalására az ítélet szerint az ellátmányból az FBGH köteles. A le nem rótt illetékről akként rendelkezett, hogy az az állam terhén marad.

Az ítélet jogi indokolása szerint a felperesek és az alperesi jogelőd által kötött szerződés 17.) pontja a 16/1983. ÉVM-BM-IM rendeletre hivatkozik. A szerződéskötés időpontjában ez a rendelet nem vitásan hatályát veszítette ugyanúgy, mint az 1979. évi 33. tvr. is. Az ezt követően hatályba lépett 1987. évi I. tv. 70. § (1) bekezdése és a Vhr. 103. § (1) bekezdése kimondta, hogy a folyamatban levő ügyekben a korábban hatályban volt szabályok alkalmazása szükséges, ennél fogva az alperes nem járt el jogszerűtlenül, mikor a felperesekkel kötött szerződésben a korábban hatályos rendeletre hivatkozott. A felperesi igénybejelentés ugyanis nem vitásan 1987. szeptember 1-je előtt történt. Az elsőfokú

bíróság szerint nem volt tilos a tartós földhasználatba adás az 1987. szeptember 1. napja utáni időkből sem, így adásvételi szerződés megkötésére az alperesi jogelőd még abban az esetben sem lett volna köteles, ha az újonnan hatályba lépett jogszabályok szerint járt volna el. Az elsőfokú bíróság utalt a Legfelsőbb Bíróság korábbi ügyben hozott részítéletére, melyben rögzítette az ott I. rendű alperesként eljáró III. Kerületi Önkormányzat Polgármesteri Hivatala vonatkozásában, hogy jogellenesség és felróhatóság a terhére nem volt megállapítható, ennek hiányában pedig a kártérítési felelősség fogalmilag kizárt. A felpereseket az I. rendű alperesi jogelőd méltányosságból kárpótolta és a tartós használatba adásnál úgy járt el, ahogy az általában elvárható.

Az elsőfokú bíróság a jelen perben is azt állapította meg, hogy a Ptk. 339. § (1) bekezdés szerinti feltételek nem állnak fenn, mert az alperes nem volt köteles a felperesek részére tulajdonba adni a **B.** utcai ingatlant, a tulajdonbaadásra jogi kötelezettsége nem volt. Ennél fogva e kötelezettségét jogellenesen megszegni sem tudta. A kereset jogalapja nem áll fenn, így az összegszerűséggel érdemben nem is foglalkozott az elsőfokú bíróság.

Az ítélet ellen az I-II. rendű felperesek éltek fellebbezéssel kérve az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a keresetnek való helyt adást.

Fellebbezésük indoklásában előadták, hogy az elsőfokú bíróság azon megállapítása, miszerint a Földtörvény 70. § (1) bekezdése és a Vhr. 103. § (1) bekezdése szerint a folyamatban levő ügyekre a korábbi jogszabályok vonatkoztak, téves. Ez látható abból is, hogy az alperes más személyekkel már adásvételi szerződést kötött, csak a felperesekkel alkalmazott kivételes elbírálást. Vitatták továbbra is a korábbi ügyükben született jogerős ítélet tartalmát, erre figyelemmel kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében ezen határozatban foglaltakra hivatkozott. Sérelmezték azt is, hogy az elsőfokú bíróság a 2006. október 13-án kelt keresetpontosításukban foglaltakat nem vizsgálta, az ott előterjesztett kereseti kérelmekre még reakció sem történt.

A másodfokú tárgyaláson a felperesi képviselő a kereset összegszerűségét 50.000.000 forintban és annak 1995. január 1-től járó törvényes kamataiban jelölte meg. Ezen túlmenően akként nyilatkozott, hogy a másodfokú eljárásban előterjesztett kártérítési kereset elsődlegesen természetbeni kártérítés a Ptk. 355. § (1) bekezdése szerint oly módon, hogy a **B.** utcai ingatlan tulajdonjogára tartanak igényt a felperesek 1/1 arányban.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján. Perköltség-igénye nem volt.

Az elsőfokú ítéletnek fellebbezéssel meg nem támadott rendelkezése nincs, ezért a Fővárosi Ítéltábla azt teljes terjedelmében bírálta felül.

A felperesek fellebbezése alaptalan.

A Fővárosi Ítéltábla észlelte, hogy a felperesek a másodfokú eljárásban keresetüket - az elsőfokú eljárásban 23. sorszám alatt előterjesztett

keresetpontosításukhoz képest - felemelték 50.000.000 forintra és annak 1995. január 1-től a kifizetésig járó törvényes kamataira. E keresetváltoztatást a Pp. 247. § (1) bekezdés b) pontja megengedi, ezért a Fővárosi Ítéltáblának ezt a felemelt keresetet kellett a továbbiakba vizsgálnia.

A felpereseknek azonban a másodfokú tárgyaláson meg nem engedett keresetváltoztatása is volt: előadták ugyanis, hogy kártérítési igényük elsődlegesen természetbeni kártérítésre irányul oly módon, hogy a **B.** utcai ingatlan tulajdonjogára tartanak igényt 1/1 arányban. A kereset ilyenfajta megváltoztatására a Pp. 247. § (1) bekezdése nem ad lehetőséget, de a természetbeli kártérítési igény jelen perben egyébként sem bírálható el. A csatolt tulajdoni lapokból megállapítható, hogy az alperes a felperesek által kért ingatlannak nem tulajdonosa; az egyrészt állami tulajdon, másrészt pedig a K-házaspár tulajdona. Ehhez képest az alperes semmiképpen sem tudja juttatni a **B.** utcai ingatlan tulajdonjogát a felpereseknek, ezért az ítéltábla e keresetváltoztatást érdemben nem is vizsgálta.

A felperesi fellebbezésben hivatkozás történt arra is, hogy az elsőfokú eljárásban lényeges eljárási szabálysértés történt tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság a 2006. október 13-án kelt keresetpontosítás szerinti kereseti kérelmeket nem bírálta el. Ezzel kapcsolatban a Fővárosi Ítéltábla a következőket állapította meg.

A felperesek az elsőfokú ítélet meghozatala után 27. sorszám alatt beadványt terjesztettek elő, melynek mellékletét képezte a 2006. október 13-i dátumozású „keresetpontosítás kiegészítéssel” megnevezésű okirat is. A 27. számú beadvány e melléklettel együtt 2007. január 19-én érkezett az elsőfokú bírósághoz személyes beadás útján. A periratokból megállapítható volt, hogy a „keresetpontosítás kiegészítéssel” megnevezésű okirat korábban benyújtásra nem került, ezért az elsőfokú bíróságnak nem volt kötelezettsége arra, hogy azt elbírálja. A Pp. 146. § (1) bekezdése szerint ugyanis a keresetet csak az elsőfokú ítélet hozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig lehet megváltoztatni. Ehhez képest az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabálysértést nem követett el, így az ítélet hatályon kívül helyezésére a Pp. 252. § (2) bekezdése szerinti okból szükség nincsen.

A Fővárosi Ítéltábla ezért a továbbiakban érdemben vizsgálta az elsőfokú ítéletet.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen, de hiányosan állapította meg, ezért az ítéltábla azt az alábbiakkal egészíti ki.

A Budapest Főváros Tanácsa VB Városrendezési és Építészeti Főosztálya 1986. szeptember 17-én levelet intézett a Budapest, III. Kerületi Tanács Végrehajtó Bizottságához, melyben utalt a felperesekkel történt szóbeli egyeztető tárgyalásra, amely során a felperesek csere-kijelölési jog biztosítását kérték a Budapest, **B.** utca alatti építési telekre. A Fővárosi Tanács VB illetékes főosztálya erre figyelemmel a felpereseket ért joghátrány kiküszöbölésére javasolta a kért kijelölés biztosítását.

A Budapest, III. Kerületi Tanács VB az 1986. október 21-én megtartott ülésén 133/1986. számú VB határozatával tartós használóként jelölte ki a felpereseket a **B.** utcai ingatlan 1/2 részére nézve. A felperesek e határozat ellen panasszal éltek: az egész telekre tartottak igényt és a tartós használatbavételi díjat is kifogásolták.

Emiatt csak 1987. szeptember 30-án, többszöri szerződéskötési határidő-hosszabbítás után kötötték meg az OTP-vel a tartós használatba adási szerződést. Az alperes polgármesteri hivatala 2002. augusztus 28-án kelt I/3310/2002. számú határozatával visszavonta a felpereseknek a perbeli ingatlan 1/2 részére vonatkozó használati jogát, egyben a tartós használati jog megszüntetése miatt a felpereseknek összesen 208.080 forint kártalanítást állapított meg. A visszavonás oka az volt, hogy a felperesek nem tettek eleget az 1987. szeptember 30-án megkötött használatba adási szerződésben foglalt kötelezettségüknek, azaz annak, hogy 1990-ig az ingatlanra lakóépületet építenek. Utóbb határozataival a hatóság a kártalanítás összegét felemelte. A felperesek fellebbezése folytán eljáró Budapest Főváros Kőzigazgatási Hivatala az elsőfokú határozatot helybenhagyta, egyben kiegészítő eljárásra kötelezte az elsőfokú hatóságot a csatornaépítési hozzájárulással összefüggésben. Ezután a felperesek keresetet terjesztettek elő a Fővárosi Bíróságon a közigazgatási határozatok felülvizsgálata iránt. Ebben előadták, hogy a perbeli ingatlant mintegy jóvátételként kapták, mert egy XVI. kerületi állami építési telek tulajdonjától őket megfosztották. Építési kötelezettségüknek azért nem tettek eleget, mert jogszerűtlenül hatósági és bírósági eljárások folyamánként nem kaptak építési engedélyt. Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, majd a Legfelsőbb Bíróság ítéletével a Fővárosi Bíróság 1.K.30.109/2003/29. számú ítéletét hatályában fenntartotta.

A fentiekkel kiegészített tényállás alapján az elsőfokú bíróság döntésével az ítéltábla egyetért, annak indokolását azonban az alábbiakkal egészíti ki.

A felperesek keresetüket a Ptk. 339. § (1) bekezdésére alapították és arra hivatkoztak, hogy a kártérítés alapjául szolgáló jogellenes magatartást az alperesi jogelőd tanúsította, melyért az alperes felel. A Fővárosi Ítéltábla az 1990. évi LXV. törvény (Ötv.) 103. § (4) bekezdése alapján megállapította, hogy a megszünt tanács és szerveinek jogutóda a települési önkormányzat, ehhez képest az alperes passzív perbeli legitimációja fennáll.

A perben az alperes elévülési kifogással is élt. Elévülésről azonban csak valamely fennálló követelés esetén beszélhetünk (Ptk. 324. § (1) bekezdés), ezért az ítéltáblának először abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felpereseknek van-e egyáltalán jogos követelésük az alperessel szemben.

Ennek megválaszolásához a továbbiakban azt kellett vizsgálni, hogy a Ptk. 339. § (1) bekezdésben foglalt konjunktív feltételek fennállnak-e: e körben a felpereseknek azt kellett bizonyítaniuk, hogy az alperes, illetve jogelődje olyan jogellenes magatartást tanúsított, amellyel okozati összefüggésben őket az általuk megjelölt összegű kár érte. Az ítéltábla álláspontja szerint a felperesek nem tettek eleget bizonyítási kötelezettségüknek, a peradatok alapján nem állapítható meg, hogy az alperesi jogelőd jogellenes károkozó magatartást tanúsított.

A felperesek a 21. sorszámú jegyzőkönyvben jogellenes magatartásként arra hivatkoztak, hogy a Fővárosi Tanács utasította ugyan az alperesi jogelődöt a perbeli telek egészének kiutalására, a Budapest, III. Kerületi Tanács VB azonban a

határozat szerinti kötelezettségének nem tett eleget és e mulasztásával okozott kárt.

A periratokból megállapítható, hogy a Fővárosi Tanács Végrehajtó Bizottságának nem volt a felperesi igényt egészében elismerő és az alperesi jogelődöt kiutalásra kötelező határozata. Az iratok között csupán a Budapest Főváros Tanácsa VB Városrendezési és Építészeti Főosztálya részéről írt 1986. szeptember 17-i levél található, mely a Budapest III. Kerületi Tanács VB-hez szól. Ebben a Főosztály csak javaslatot tett a felperesek által kért kijelölésre az őket ért joghátrány kiküszöbölése céljából. Ezt követően egyébként a Budapest III. Kerületi Tanács VB 133/1986. számú határozatával sor került a felperesek tartós használókénti kijelölésére. E határozat jogellenességét utóbb egyetlen hatóság vagy szerv sem állapította meg, holott az ezzel kapcsolatos rendes és rendkívüli jogorvoslati eljárás 1988. február 9-éig tartott.

Megjegyzi az ítéletábra, hogy a felperesek által hivatkozott Emlékeztető, melyben törvénysértő intézkedések rögzítésére került sor, nem a felperesi kiutalással kapcsolatos törvénysértésekre tartalmaz adatokat.

A felperesek jogellenes magatartásként jelölték meg azt is, hogy az alperesi jogelőd nem a szerződéskötéskor hatályos jogszabályok alapján kötött velük szerződést, illetve nem adásvételi szerződést kötött.

Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy az 1987. szeptember 1-jén hatályba lépő 1987. évi I. törvény (Földtörvény) 70. § (1) bekezdése szerint a már megindult és folyamatban levő eljárásokat a korábbi rendelkezések szerint kellett befejezni. Ugyanilyen rendelkezést tartalmazott a Földtörvény végrehajtására kiadott 26/1987. (VII. 30.) MT rendelet 103. § (1) bekezdése is. A tényállás-kiegészítésből kitűnik, hogy a Fővárosi Tanács VB 1986. szeptember 17-én tett javaslatot a kijelölésre, 1986. október 21-én pedig a felperesek kijelölése a perbeli ingatlanra tartós használóként megtörtént. Vagyis a tartós használatba adással kapcsolatos eljárás 1986-ban már folyamatban volt, tehát a Földtörvény 70. § (1) bekezdése és a Vhr. 103. § (1) bekezdése alkalmazandó. Ehhez képest pedig az alperesi jogelőd nem járt el jogellenesen akkor, amikor a korábbi rendelkezések szerint fejezte be a már megindult használatba adási eljárást.

Megjegyzi ugyanakkor az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság arra tévesen utalt, hogy nem volt tilos a tartós földhasználatba adás az 1987. szeptember 1-je utáni időkben sem. Ezzel szemben a Ptk. 1987. augusztus 31-ig hatályos szabályai közül a 150-154. §-okat (melyek a tartós földhasználatra vonatkoztak) az 1987. évi 11. tvr. 7. § (1) bekezdése hatályon kívül helyezte. A tartós földhasználat mint jogintézmény 1987. szeptember 1-jével megszűnt, a jövőre nézve ilyen szerződéseket kötni - az Ftv. 70. § (1) bekezdése és a Vhr. 103. § (1) bekezdése szerinti eseteket kivéve - már nem lehetett. A 27/1987. (VII. 30.) MT rendelet éppen erre tekintettel rendelkezett a már *meglevő* tartós földhasználati földek tulajdonba adásáról, illetve amennyiben a tulajdonba adás feltételei nem álltak fenn, úgy a tartós

földhasználatban *maradó* földekre adott szabályozást. Így tehát csak a korábbi jogszabályok alapján *már juttatott* földhasználati jogok maradhattak fenn.

Adásvételi szerződés kötése miatt az alperesi jogelőd nem azért nem volt köteles, mert a tartós földhasználatba adás az új jogszabályok alapján is lehetséges volt, hanem azért, mert nincs olyan jogszabály, amely az alperesi jogelőd, illetve az alperes részére elidegenítési kötelezettséget írna elő. A tulajdonba adás iránti felperesi követelésnek tehát jogszabályi alapja nincs.

Itt jegyzi meg az ítélet, hogy a perbeli ingatlanra vonatkozóan az alperesnek egyébként sincs rendelkezési joga tekintettel arra, hogy a felperések használatában volt tulajdoni illetőség állami tulajdonban van.

A perben a felperések jogellenesnek minősítették a földhasználati joguk visszavonására vonatkozó határozatokat és erre figyelemmel is kérték kereseti követelésük teljesítését.

A jelen ítélet szerinti tényállás-kiegészítésből kitűnik, hogy a 2002. augusztus 28-án kelt I/3310/2002. számú határozattal visszavont földhasználati jog kérdésében jogerős ítélet született, e jogerős ítélettel szemben pedig a felperések eredménnyel nem hivatkozhatnak a tartós földhasználati jog visszavonásának jogellenességére. E tekintetben ugyanis ítélt dologról van szó (Pp. 229. § (1) bekezdés), melyre figyelemmel a már elbírált jog a felperések által vitássá nem tehető.

A perben a felperések több olyan jogellenes magatartásra is hivatkoztak, melyeket az alperesi jogelőd és más tanácsai szervek - előadásuk szerint - az A. utcai ingatlanra vonatkozó haszonbérleti szerződésükkel összefüggésben, valamint az ezt követő cseretelek felajánlással, illetve a B. utcai ingatlan kiutalásával kapcsolatosan követtek el. Az iratokból megállapítható, hogy e tárgykörben már folyt egy ízben peres eljárás, kétségtelenül nem a jelen per alperese, hanem különböző önkormányzatok polgármesteri hivatalaival szemben. Ehhez képest tehát az előzményi per jelen perhez képest nem minősül ítélt dolognak, az azonban megállapítható, hogy a felperések a korábbi perben ugyanarra a károkozó magatartásra hivatkoztak, mint jelen eljárásban, de azt akkor más jogi személyeknek tudták be. E körülmény azonban nem változtat azon, hogy a bíróság már jogerősen állást foglalt abban a kérdésben, hogy a felperések által megjelölt jogellenes magatartások nem minősülnek a felperéseknek jogellenesen kárt okozó magatartásnak. A felperések a korábbi jogerős ítéletet kötelesek tiszteletben tartani, ezért a bíróság által jogszerűnek ítélt magatartással összefüggésben alappal már nem hivatkozhatnak ugyanezen magatartások jogszerűtlenségére.

Az ítélet egyébként a Legfelsőbb Bíróság mint másodfokú bíróság Pf.V.21.760/1996/7. számú részítéletében foglalt indoklásbeli megállapításokkal egyetért, vagyis álláspontja szerint sem minősül jogellenesnek a korábban is már kifogásolt alperesi jogelőd magatartás.

A kifejtettekkel az következik, hogy a felperéseknek jogos követelésük az alperessel szemben nincs, ezért a nem létező követelés elévülésének a vizsgálatára már nem kerülhet sor.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntését a per főtárgya és a kereseti illeték viselése vonatkozásában a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. Észlelte ugyanakkor, hogy a pártfogó ügyvédi díj megállapítására nem az irányadó jogszabály tartalmának megfelelően került sor, ezért a Pp. 253. § (2) bekezdésére figyelemmel e körben az elsőfokú bíróság döntését részben megváltoztatta, és a pártfogó ügyvéd díját a 7/2002. (III. 30.) IM rendelet 5. § (1) bekezdés b) pontja szerinti összegre leszállította. A pártfogó ügyvéd díját ugyanakkor a másodfokú eljárásban kifejtett tevékenysége ellenében a 7/2002. (III. 30.) IM rendelet 5. § (3) bekezdése szerint, az áfát is magában foglalóan határozta meg.

A pervesztes felperesek költségmentességére tekintettel a le nem rótt fellebbezési illetéket, továbbá a pártfogó ügyvéd díját a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és a 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2007. szeptember 25.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szabó Klára s.k.
előadó bíró

Világhy né dr. Böcskei Terézia s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: